

ЛЯЛЬКА-МОТАНКА

Вбити не можна лялечку без лиця:
в неї нема початку, нема кінця,
сотні у неї виразів, сотні лиць, –
як хоч одну убити, то будуть скрізь,
прийдуть нові обличчя у стрій старий,
бо не життя людське, а безсмертя в ній,
сто поколінь у ній: десь-колись-тепер,
їй уродини зайві і марна смерть,
знову і знову міниться й ожива,
думки народжує, дії, людей, слова,
вчора пекельна пустка – і знов життя:
ще одна лялька-дівчинка вироста,
ще одна лялька-мати-країна-дім,
хто хоч єдину знищив, прийде за тим
в сні та уяві й вийме пусте життя,
щоб проросло із пустки нове буття...
...Інколи теж лишаєшся рис і решт,
ніби у тебе теж на обличчі хрест,
ніби ти вже не ти, а вона – вона,
сила, яку збудила лиха війна,
лялечка, лялька-мотанка без лиця...
Краю душа не знищена – лялька ця.

